

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: V.

Máj 2020

Číslo: V.

NAŠIM MATKÁM PATRÍ VĎAČNOST'

V mesiaci *máj*, keď je celá príroda v plnom prúde života, spomíname si s úctou na svoje mamy, ktoré sú nositeľkami života. Býva zvykom, že sa radi zúčastňujeme vystúpenia malých detí, ktoré svojím programom milo potešia svoje mamičky i babičky. No nielen deti, ale aj starší, ktorí máme ešte svoje mamy na tomto svete, nezabúdame a preto si ich všimneme, napr. malou pozornosťou akou je krásny kvet, objatím i modlitbou.

Foto: Marcel Macko

Mesiac *máj* je mariánskym mesiacom, preto nezabúdame ani na našu nebeskú Matku - Pannu Máriu. Modlíme sa aj Loretánske litanie a nedávno nás Svätý Otec František vyzval aj k modlitbe svätého ruženca v rodine. Modlitbou sa vždy prejavuje naša viera a zároveň sa viac upevňuje. Svätý Pavol nás vo svojom liste vyzýva, aby sme boli vo viere upevnení, stáli a neodkloniteľní od nádeje evanjelia...“/porov. Kol, 1, 23/. Ani táto skúška viery, ktorá nastala v uplynulých mesiacoch, nesmie s nami zakývať, ale máme sa upevniť a v žiadnom prípade neodkloniť sa od Boha. Tí, ktorí rozumne uvažujú a majú vieru vo svojom srdci pochopia, že Boh nás skúškami napomína, aby sme sa zamysleli nad sebou a do budúcnosti inak rozmýšľali a konali.

Tí, ktorí majú vzťah k záhradníckym aktivitám už posadili niektoré semenka do zeme a v tomto mesiaci budú presádzať do voľnej zeme tzv. planty, akými sú rajčiny, zeler, kaleráb, kapusta, šalát... O všetko sa staráme polievaním a vieme, že sa to musí ujať, inak povedané zakoreniť sa. Aj v kresťanskom živote sa človek musí ujať, alebo zakoreniť, inak vnútorne zahynie. Tu treba myslieť hlavne na deti a mládež. O ich vieru sa treba starať už v rodinách tým,

že sa spolu v rodine modlíme a žijeme v láske podľa evanjelia. Iste si uvedomujeme, že rodina je základ... Ak sa však v rodine viac kričí a žije bez modlitby, potom ťažko povedať, či sa niekto z detí a mladých zakorení a bude aj naďalej žiť s Ježišom. Naším matkám patrí vďačnosť, jednak preto, že nás priviedli na svet a jednak preto, že nás vychovali vo viere v Pána Boha. Preto aj v staršom veku, ak niekto zabúda na Boha, nech si uvedomí v akom duchu bol vychovávaný aj zásluhou svojej matky a nech sa vráti k Bohu. Vždy je ešte čas...

MARIÁNSKY MESIAC MÁJ

Mesiac *máj* je oddávna mesiacom Panny Márie. Iniciátorom mariánskeho mesiaca *máj* v modernom chápaní, čiže s pobožnosťami na každý deň, bol jezuita Dionisi svojím dielom *Mese di Maria* vytlačenom vo Verone r. 1725. Pápeži, napr. Pius VII., Gregor XVI., a Pius IX. obdarúvali májové pobožnosti odpustkami. Pobožnosti v mesiaci *máj* odporúčali vo svojich dokumentoch najmä pápeži Lev XIII., a Pius XII. Pápež sv. Pavol VI. dňa 30. apríla 1965 vydal encykliku *Mense Maio*, v ktorej povzbudzuje veriaci ľud k týmto pobožnostiam, aby ich obetovali za šťastné zakončenie koncilu a zároveň za vyprosenie pomoci na uskutočnenie koncilových ustanovení a za pokoj vo svete, keďže bol v tých rokoch ohrozený mier.

V uvedenej encyklike pápež povzbudzuje takto: „Keď nadchádza mesiac *máj*, ktorý nábožnosť veriacich už oddávna zvykla venovať Bohorodičke Márii, naša duša jasá pri myšlienke na predstavenie viery a lásky, ktoré bude čoskoro vo všetkých častiach sveta konané na počesť Kráľovnej neba. Veď je to mesiac, v ktorom v chrámoch i v príbytkoch stúpa zo

srdce kresťanov k Bohorodičke Márii veľmi vŕcný a nežný hold modlitby a úcty. A je to mesiac, keď nám od trónu našej Matky prúdia v plnosti dary Božieho milosrdenstva.

Máme teda veľkú radosť a útechu z tohto nábožného zvyku spojeného s mesiacom máj, ktorý je pre preblahoslavenú Pannu taký čestný a pre kresťanský ľud taký bohatý na duchovné ovocie. Veď Mária je vždy cestou, ktorá vedie ku Kristovi. Každé stretnutie s Máriou nemôže nebyť stretnutím s Kristom. A čo iné znamená, že sa trvale uchylujeme k Márii, než to, že hľadáme v jej náručí, totiž v samej Panne, skrze ňu a s ňou Krista, nášho Spasiteľa, ku ktorému sa ľudia v úzkostiach v nebezpečenstvách tohto sveta musia uchýľovať a voči ktorému stále cítia potrebu obracať sa ako k prístavu spásy a knadprirodzenému zdroju života?! Práve preto, že mesiac máj prináša túto silnú výzvu na horlivejšiu a dôvernejšiu modlitbu a že naše prosby nachádzajú ľahší prístup k milosrdnému srdcu Panny Márie, bolo obľúbeným zvykom našich predchodcov voliť tento mesiac zasvätený Bohorodičke Márii na povzbudenie kresťanského ľudu na verejné modlitby, kedykoľvek to vyžadovali potreby Cirkvi alebo keď na ľudské spoločenstvo doliehalo nejaké vážne nebezpečenstvo...“

/Direktórium o ľudovej zbožnosti a liturgii, 191/

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Mt 28, 16-20

Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali.

Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.

A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

Tento úryvok apoštola a evanjelistu Matúša, je v podstate zakončením evanjelia. Ježiš vystupuje do neba z Olivovej hory pred očami svojich učeníkov. Ešte počas svojho verejného účinkovania ich nazval apoštolmi a teraz túto ich úlohu podčiarkuje tým, že sú poslaní a ich poslanie má tri rozmery. Prvý rozmer je vieroučný. Ježiš hovorí: „**Id'te a učte...**“ Apoštoli majú ísť rozhlasovať radostnú zvesť do celého sveta, že Ježiš je Boží Syn, ktorý sa stal človekom, aby nás vykúpil. On nás zmieril so svojím Otcom a skrze neho máme prístup do neba. On za nás zomrel, bol pochovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych. Radostná zvesť sa veľmi rýchlo šírila v rannej Cirkvi, lebo sa do toho zapájali všetci pokrstení. Podobne aj my na základe všeobecného kňazstva hlásajme pravdu o Bohu. Ďalší rozmer poslania apoštolov je *sviatostný*.

Ježiš hovorí: „**...a krstite ich v mene Otca, i Syna i Ducha Svätého...**“ Učením, alebo ohlasovaním Božej náuky sa má vzbudiť v ľuďoch túžba po Kristovi a tým viera v ich srdciach. A krst je možný iba na základe viery. Bez viery nemožno nikoho pokrstiť. Pokiaľ ide o krst malých detí, tie sú pokrstené vo viere svojich rodičov. A tretí rozmer poslania apoštolov je *morálny*. Ježiš hovorí: „**...a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.**“ Apoštoli majú ľudí viesť k zachovávaní všetkých potrebných prikázaní. Ježiš nás učí ako máme žiť. A vidíme hlavne v súčasnej dobe, že je umením dobre a pekne žiť. Morálny aspekt Ježiš kladie na srdce apoštolom až na treťom mieste. Aj my sa usilujeme určité zásady, poriadok v živote zdôrazňovať svojim blízkym, deťom a vnúčatám, no nie ako prvú. Mladí ľudia nemajú radi, ak ich hneď „moralizujeme.“ A na druhej strane bolo by nekresťanské, ak by nám bolo jedno ako žijú vo vzťahu k Bohu či medzi sebou. Nech každému z nás záleží na sebe i na svojich blízkych a to po každej stránke, lebo aj Bohu záleží na nás.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

24. máj - Panny Márie Pomocnice kresťanov

„*A u x i l i u m Christianorum*“ – Pomocnica kresťanov – je krásny titul, ktorý bol daný Panne Márii. Je známy najmä zo zvolaní v Loretánskych litániách. O nepoškvrnenom počatí, o bolestiach a nanebovzatí Panny Márie bolo napísaných mnoho kníh a traktátov, ktoré sa z a o b e r a l i n a j m ä vyhlásením dogiem viery (toho, čo treba veriť). Tak vznikla teologická veda mariológia. Pomenovanie

Panny Márie ako „Pomocnice kresťanov“ vzniklo zrejme počas pontifikátu pápeža sv. Pia V. (1566-1572). Na pamiatku slávneho a definitívneho víťazstva kresťanov nad Turkami v bitke pri Lepante pápež ustanovil sviatok Ružencovej Panny Márie. Vzyvanie Panny Márie ako „Pomocnice kresťanov“ však zrejme neustanovil priamo pápež, ako sa pôvodne hovorilo. Vojaci, vracajúci sa z bitky, prechádzali cez Loreto a tam pod'akovali Panne Márii, ktorú vzývali ako svoju Pomocnicu, Pomocnicu kresťanov. Zástavu flotily zanechali v chráme zasvätenom Panne Márii v meste Gaeta, v ktorom je zachovaná dodnes.

Radostné zvolanie „Pomocnica kresťanov“ bolo zvečnené v „obrazu vyzývania“. Benátsky senát sa rozhodol napísať pod veľkým obrazom pripomínajúcim bitku pri Lepante v Palazzo Ducale vetu: „Ani mocnosti, ani zbrane, ani velitelia nás nedoviedli k víťazstvu, ale Ružencová Panna Mária“. Vedľa starého názvu „Consolatrix afflictorum“ (Potešenie zarmútených) a „peccatorum Refugium“ (Útočisko hriešnikov) bolo pridané pomenovanie „Auxilium Christianorum“ (Pomocnica kresťanov). V roku 1815, keď Napoleon podpísal svoje odstúpenie, pápež Pius VII. ustanovil 24. mája sviatok Márie Pomocnice ako pamiatku na svoj návrat z napoleonského väzenia vo Fontainebleau do Ríma.

Kult Pomocnice kresťanov pokračoval aj naďalej. Mal vzostupy aj pády. V devätnástom storočí sa o úctu k Pomocnici zaslúžili hlavne bl. Bartolo Longo a sv. Ján Bosco, ktorý si ju vybral ako hlavnú patrónku saleziánskej rodiny a svojho diela.

Nádherná bazilika Panny Márie Pomocnice kresťanov sa nachádza v Turíne. Stojí tam vďaka sv. Jánovi Boscovi. Základný kameň Chrámu Márie Pomocnice položili 27. apríla 1865 za prítomnosti princa Amedea Savojského, 23. septembra 1866 bola dokončená veľká kupola a v roku 1867 na kupolu umiestnili sochu Panny Márie. Posviacka chrámu sa konala 9. júna 1868. Chrám bol povýšený na Baziliku minor 28. júna 1911. V rokoch 1935-42 pri príležitosti svätorečenia dona Bosca bol chrám zväčšený a v roku 1938 v ňom umiestnili v osobitnej časti ostatky zakladateľa saleziánov.

Celé kontinenty a národy majú Pannu Máriu Pomocnicu kresťanov ako nebeskú patrónku: Austrália od roku 1844, Čína od roku 1924, Argentína od roku 1949, Poľsku od začiatku 19. storočia. Uctievať si ju aj v krajinách východnej Európy.

Pápež sv. Ján XXIII. pestoval osobitnú úctu k Pomocnici a aj Druhý vatikánsky koncil zveril pod ochranu „Pomocnice kresťanov a Pomocnice biskupov“.

Pápež sv. Ján Pavol II. často sa chodieval modliť do kaplnky Márie Pomocnice v Kostole sv. Stanislava Kostku v Krakove a pred obrazom Pomocnice urobil pevné rozhodnutie vstúpiť do seminára.

Pápež František počas svojej apoštolskej cesty v Turíne v roku 2015 povedal, že bol vychovávaný v saleziánskej škole a že počas svojho detstva sa naučil milovať Máriu Pomocnicu. /podľa SDB na Slovensku/

MODLITBA K PANNE MÁRII POMOCNICI KRESŤANOV ZA OCHRANU NAŠICH DOMOV

Preblahoslavená Panna Mária, teba Boh ustanovil za Pomocnicu kresťanov. Buď našou Matkou a ochrankyňou nášho domova.

Prosíme ťa, preukazuj nám svoju veľkú pomoc a ochraňuj tento náš domov od každej škody: od požiaru, záplav, blesku, víchru, zemetrasenia, od zlodejov, zlých ľudí, nepriateľských vpádov, od vojny a každej pohromy.

Požehnaj, ochraňuj, bráň a stráž nás ako svoje deti – všetkých čo v ňom bývame. Zachráň nás od každého nešťastia a nehody, ale nadovšetko, vypros nám potrebnú milosť, aby sme konali čo najviac dobra a vyhýbali sa hriechu.

Mária pomocnica kresťanov, oroduj za nás a my sa Ti navždy zasväcujeme. Amen.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Ján Vojtaššák /dokončenie z minulého čísla/.

Začiatkom leta 1945 ho uväznili najprv v kláštore v Štiavniku a potom v Bratislave. Na jeseň toho istého roku, keď sa blížili voľby, Vojtaššáka prepustili z väzenia bez procesu. V tom čase Cirkev strácala cirkevné školy a ich majetok prešiel do vlastníctva štátu. Boli zrušené katolícke spolky, študentské domovy a skonfiškované katolícke tlačiarne. Pán biskup Vojtaššák bolestne znášal všetky údery. Existovali pokusy, ako donútiť predstaviteľa Cirkvi, aby uznal všetky zásahy proti Cirkvi. Komunistický režim sa usiloval, aby 74-ročný biskup stratil dobré meno u veriacich. Najviac útočili v ústrednom orgáne *Pravda*. Dňa 28. februára 1948 sa komunistická strana pučom zmocnila vlády v republike a nastal vnútorný prevrat. Naplňali sa väznice a sústredovacie tábory odsúdenými ľuďmi, ktorí nesúhlasili s režimom. Kto mohol, hľadal záchranu v cudzine. Vyzvedači sa vkrádali do kostolov i farských budov a začala sa poľovačka na kňazov. Lákali ich pod rôznymi zámienkami z fary a odvážali do väzenia. V roku 1950 boli diecézne semináre poštátnené, bohoslovcov rozpustili a zriadil sa jeden celoslovenský kňazský seminár v Bratislave pod dohľadom štátu. Budovy ostatných seminárov sa používali na svetské účely. V Spišskej Kapitule sídlila armáda, neskôr policajná škola. V bráne biskupského úradu stál vrátnik a legitimoval každého, kto prichádzal.

Začali sa pripravovať procesy. Ján Vojtaššák sa stal symbolom vernosti Cirkvi. Od 3. júna 1950 ho strážili v domácej väzbe a 15. septembra ho tajne odviezli do vyšetrovacej väzby v Ruzyni. Väzenie trvalo štyri mesiace a spájalo sa so sadistickým trýznením až do telesného vyčerpania a duševného zničenia. Počas súdneho pojednávania ho odsúdili na 24 rokov v rôznych väzniciach. Životopis Jána Vojtaššáka podrobne opísal jeho synovec a kňaz Mons. Viktor Trstenský v knihe „*Sila viery, sila pravdy*.“ Z väzenia v Ruzyni bol biskup Vojtaššák dňa 4. januára 1951 odvedený pred Štátny súd v Bratislave. Pojednávanie sa uskutočnilo v dňoch 10.-15. januára. Vtedy priviedli z Ruzyne aj svätiačeho trnavského biskupa Michala Buzalku a prešovského gréckokatolíckeho biskupa Pavla Gojdiča. Vojtaššáka obvinili z velezrady a vyzvedačstva. Na toto divadlo prilákali robotníkov z tovární, aby rozširovali o ňom správy do sveta. Súdny senát mu vymeral trest 24 rokov vo väzení s najväčšími zločincami. Okrem toho odňatie občianskych práv na 10 rokov po odsedení trestu, zhabanie majetku, zaplatenie súdnych trov vo výške 12.000 korún a k tomu ešte pol milióna pokuty. Biskup Vojtaššák však nemal majetok, len v skrini trocha skromného šatstva. V dôsledku vymyslenej propagandy o ňom, rástla jeho úcta u väzňov. V dobe keď televízia nebola ešte tak rozšírená a keď sa viac čítali knihy, ministerstvo spravodlivosti pár dní po skončení procesu vydalo knihu: „*Proces proti vlastizravným biskupom Vojtaššákovi, Buzalkovi a Gojdičovi*.“ Po súde prešiel Vojtaššák za 6 rokov troma veľkými väznicami. Všade bol najstarší a s podlomeným zdravím – kĺbovým reumatizmom, srdcovou chybou a stálymi bolesťami hlavy. Iba v poslednom roku bol preložený do väzenskej nemocnice v Ilave. V pokročilom veku zažil veľa príkoria a ponižovania. Vojtaššákovi a Buzalkovi po prerušení trestu 11. apríla 1955 určili pobyt v Charitnom domove v Děčine. Jána Vojtaššáka vo veku 81-rokov opäť uväznili a odviezli do Ruzyne, neskôr do vyšetrovacej väzby v Žiline, potom do Ilavy. Dňa 22. júna 1960 premiestnili biskupa Vojtaššáka do Valdíc pri Jičine, bývalých Kartúz. Ďalšou zastávkou bola vojenská nemocnica v Prahe na Pankráci. Tu sa podrobil röntgenu a ďalším vyšetreniam. Odtiaľ smeroval do valdickej nemocnice a potom do väzenia, kde pracoval na „špendlíkoch.“ Od roku 1961 už nepracoval, aby väznica nemusela platiť nemocenské. Svoje dni si potom krátil tým, že pomáhal v práci iným, čiastočne modlitbou a čítaním. Dňa 4. októbra 1964 na príkaz dozorca si zbalil veci a dostavil sa pred kanceláriu. Prezident republiky mu odpustil zvyšok trestu s tým, že sa za zvyšných 7 rokov nedopustí trestného činu. Nočným rýchlikom vycestoval k synovcovi, farárovi do Oravskej Lesnej, s ktorým si mohol písať z väzenia. Ako slobodného

občana ho už na tretí deň prekvapil úradník z Povereníctva školstva z Bratislavy, aby došiel na úrad dohodnúť sa o ďalšom trvalom pobyte. Nemala to byť Spišská diecéza, ani Slovensko, ale Dom dôchodcov v Senohrabochoch pri Prahe. Nesmel sa zúčastniť ani II. vatikánskeho koncilu /1962-1965/, hoci bol pozvaný od Svätej Stolice. Pozvanie mu doručili po štyroch mesiacoch s tým, že aj tak by mu nedali cestovný pas. Svoj život tak dožíval v Domove pre starých a chorých kňazov. Svoju izbu mohol opustiť len od rána do večera, aj to musel hlásiť správcovi domu. Bol to život akoby vo vyhnanstve. Napriek ťažkému životu plného utrpenia, v posledných mesiacoch života vypracoval obširný návrh na nové rozdelenie slovenských diecéz. Odpovedal na listy, ktoré dostával. Pri podporách hovoril, že nič nepotrebuje, ale si chce našetriť na pohreb v rodnej obci Zákamenné, aby ani po smrti nebol nikomu na príťaž.

Zomrel 4. augusta 1965 v nemocnici v Řičanoch, kam ho po infarkte previezli. Pohrebné obrady so zádušnou svätou omšou sa konali 7. augusta 1965 v Zákamennom a viedol ich trnavský apoštolský administrátor Mons. Ambróz Lazík. Biskup Ján Vojtaššák je pochovaný v rodnej obci ako si prial. Na jeho kamennom hrobe je zobrazený symbol jeho života - zopäté ruky k modlitbe.

Mária Nováková

O DÔSTOJNOSTI A POVOLANÍ ŽENY

Nielen v súčasnosti, ale aj v minulosti sa naši niektoré feministické skupiny žien, ktoré manifestovali za svoje práva. No nie vždy sa to zhodovalo s Božím poriadkom, pretože napr. mnohé sú za potraty a antikoncepciu...

Výsadou každej ženy je nežnosť. Neha je prirodzenou súčasťou ženy daná Bohom Stvoriteľom. Každá žena sa chce aj prirodzene páčiť druhým. „Pravá krása ženy nie je v jej postave, v spôsobe oblečenia, v šatách, ktoré nosí alebo štýle jej účesu. Krásu ženy vidno v jej očiach, pretože sú oknom do jej duše, miestom, kde prebýva láska.“ — Audrey Hepburn

Prežívame veľkonočné obdobie na začiatku ktorého sme čítali v Evanjeliu o zjavení sa Vzkrieseného Pána ženám. Aj touto skutočnosťou vyzdvihuje sám Ježiš dôstojnosť ženy. Nazrime teraz do jedného pápežského dokumentu, akým je Apoštolský list pápeža sv. Jána Pavla II. *Mulieris dignitatem* /o dôstojnosti a povolani ženy/.

Vedomie poslania

Dôstojnosť ženy sa úzko spája s láskou, ktorú prijíma vzhľadom na samu ženskosť, ako aj s láskou, ktorú ona opätuje. Takýmto spôsobom sa potvrdzuje pravda o osobe aj o láske. Ak ide o pravdu o osobe, musíme sa ešte raz odvolať na Druhý vatikánsky koncil: "Človek je jediným stvorením na zemi, ktoré Boh chcel preň samo, a nemôže plne nájsť seba samého inak, než prostredníctvom nezištného sebadarovania". Táto výpoveď sa vzťahuje na každého človeka, ako na osobu stvorenú na Boží obraz, na muža i na ženu.

Tvrdenie obsiahnuté v tejto výpovedi má ontologickú povahu, súčasne však poukazuje na etický rozmer povolania osoby. Žena nemôže nájsť samu seba inak, iba ak bude obdarovávať láskou iných. Žena bola od "počiatku" - tak ako muž - stvorená Bohom a ním "postavená" práve do tohoto poriadku lásky. Hriech "počiatku" nezničil tento poriadok, nezrušil ho nenávratne. Svedčia o tom biblické slová protoevanjelia (porov. Gn 3,15). V týchto úvahách sme obrátili pozornosť na osobitné miesto "ženy" v tejto kľúčovej výpovedi Zjavenia. Treba ešte zdôrazniť, že tá istá žena, ktorá nadobúda povahu biblického "predobrazu" nachádza sa tiež v eschatologickej perspektíve sveta a človeka, ako je to naznačené v Apokalypse. Je to "Žena odetá slnkom", s mesiacom pod nohami a s vencom dvanástich hviezd na hlave (porov. Zjv 12,1). Možno povedať: Žena na mieru vesmíru, na mieru celého diela stvorenia. Súčasne však v bolestiach rodí deti (porov. Zjv 12,2) ako Eva, "matka všetkých žijúcich" (porov. Gn 3,20). Trpí aj preto, že "pred ženou majúcou rodiť" (porov. Zjv 12,4) stojí "veľký drak, starý had" (Zjv 12,9), známy už z protoevanjelia: Zlý a "otec lží" (porov. Jn 8,44), ako aj hriechu. A tento "starý had" chce zhltnúť "jej dieťa". Ak čítame v tomto texte odraz evanjelia Ježišovho detstva (porov. Mt 2,13-16), tak môžeme vidieť, že do biblického predobrazu "Ženy" je od počiatku až do konca dejín vpísaný boj so zlom a so Zlým. Je to boj o človeka, o jeho pravdivé dobro, o jeho spásu. Či nám Biblia nechce povedať, že vlastne v "Žene" - v Eve-Márii - história zaznamenáva dramatický boj o každého človeka, o jeho rozhodujúce "áno" alebo "nie" ako odpoveď Bohu na jeho odveký úmysel s človekom?

Ak dôstojnosť ženy svedčí o láske, ktorú ona prijíma, aby ju potom opätovne, tak, zdá sa, biblický predobraz "Ženy" ukazuje, aký je správny poriadok lásky, ktorá tvorí povolanie ženy. Ide tu o povolanie v podstatnom význame, možno povedať v univerzálnom, ktoré sa potom konkretizuje a vyjadruje prostredníctvom mnohorakých "povolaní" ženy v Cirkvi a vo svete. Morálna sila ženy, jej duchovná moc sa spája s vedomím, že Boh jej osobitným spôsobom zveruje človeka, ľudskú bytosť. Isteže, Boh zveruje každého človeka všetkým ľuďom i každému osobne. Predsa však toto zverenie sa vzťahuje zvláštnym spôsobom na ženu - práve pre jej ženskosť - a ono osobitným spôsobom rozhoduje tiež o jej povolaní.

Vďaka tomuto vedomiu a tomuto zvereniu sa morálna sila ženy prejavuje vo veľmi mnohých ženských postavách zo Starého zákona, z časov Krista a z nasledujúcich epoch až po naše dni. Žena je silná vedomím tohoto zverenia, silná tým, že Boh "jej zveruje človeka" vždy a všade, dokonca i v podmienkach spoločenskej diskriminácie, v akých sa môže ona ocitnúť. Toto vedomie a to zásadné povolanie hovoria žene o dôstojnosti, akú dostáva od samého Boha a to ju robí "statočnou", posilňuje jej povolanie. Tiež takýmto spôsobom sa oná "statočná žena" (porov. Prís 31,10) stáva nezastupiteľnou oporou a žriedlom

duchovnej sily pre iných, ktorí v nej pociťujú veľké duchovné energie. Týmto "dokonalým ženám" priveľa dlhujú ich rodiny a neraz celé národy. V našej dobe výtobytky vedy a techniky umožňujú dosiahnuť predtým neznámy stupeň materiálneho blahobytu, jedným na prospech, druhým na zhoršenie. Takýmto spôsobom tento jednostranný pokrok môže znamenať aj zánik citlivosti pre človeka, pre to, čo je podstatne ľudské. V tomto zmysle predovšetkým naše časy očakávajú objavenie sa toho "génia" ženy, ktorý zabezpečí citlivosť pre človeka v každej situácii: preto, že je človekom! A preto, že "najväčšia je láska" (1Kor 13,13).

Preto teda dôkladné skúmanie biblického obrazu "Ženy" - od Knihy Genesis až po Apokalypsu - ukazuje, v čom spočíva dôstojnosť a povolanie ženy, ako aj to, čo je tu nemeniteľné a vždy aktuálne, lebo má "svoj definitívny základ v Kristovi, ktorý je ten istý včera, dnes i naveky". Ak je človek osobitným spôsobom Bohom zverený žene, či to tiež súčasne neznamená, že od nej Kristus očakáva vykonávanie "kráľovského kňazstva" (porov. 1Pt 2,9), ktoré je bohatstvom, aké dal ľuďom? Toto isté dedičstvo Kristus, najvyšší a jediný Kňaz novej a večnej zmluvy, ako Ženich Cirkvi stále odovzdáva prostredníctvom Ducha Svätého Otcovi, aby "Boh bol všetko vo všetkom" (1Kor 15,28). 62 Potom sa aj naplní tá pravda, že "najväčšia je láska" (1Kor 13,13).

ZMENENÝ TERMÍN PRVÉHO SVÄTÉHO PRIJÍMANIA

Pôvodný termín Prvého svätého prijímania bol dohodnutý na 24. mája 2020. V dôsledku koronavírusu, bezpečnostných a obmedzujúcich opatrení, sa však uvedená slávnosť posúva na september, október alebo na niektorú nedeľu po Veľkej noci nasledujúceho roka. Po skončení súčasnej epidémie sa uskutoční na fare stretnutie s rodičmi detí súčasného tretieho ročníka, aby sme sa dohodli na novom dátume Prvého sv. prijímania.

Z ARCHÍVU - FARNÍCI V MEDŽUGORIÍ, ROK 2001

Foto: Vladimír Blažo, archív: Viera Šimončíčová

PRENOSY SVÄTÝCH OMŠÍ NAŽIVO Z NÁŠHO FARSKÉHO KOSTOLA BUDÚ POKRAČOVAŤ

Podľa prognóz a predpokladov vládnych činiteľov a na základe uvoľňovania viacerých obmedzení, ktoré na nás doliehali v uplynulých mesiacoch, sa uvažuje o slúžení bohoslužieb pre verejnosť za predpokladu splnenia bezpečnostných podmienok. Treba počítať s tým, že ľudia nebudú môcť sedieť niekoľko v lavici ako doposiaľ. Keďže sa počíta s tým, že viacerí zostanú stále doma, ponúkame tak ako doposiaľ sledovanie sv. omši z nášho farského kostola naživo prostredníctvom internetu a to každú nedeľu o 11.hod.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY MÁJ 2020

Evanjelizačný: Za diakonov, aby svojou vernou službou Božiemu slovu a chudobným boli podnetným príkladom pre celú Cirkev.

Úmysel KBS: Aby všetci ľudia rešpektovali identitu rodiny a uznali jej nenahraditeľný prínos pre celú spoločnosť.

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Hedviga Nováková, 93-ročná, Hor. Orešany
Stanislav Jankovič, 63-ročný, Hor. Orešany
Jozef Branišovič, 71-ročný, Hor. Orešany
Pavína Odkladalová, 80-ročná, Hor. Orešany

BOŽÍMI DEŤMI SA STALI

Norika Lucia Zemesová, Hor. Orešany

100. ROKOV OD NARODENIA PÁPEŽA SV. JÁNA PAVLA II.

V predvečer tohto výročia v nedeľu 17. mája 2020 o 17h si pripomenieme život a pontifikát tohto veľkého pápeža, ktorý mal blízky vzťah k Slovensku. V rámci nedeľnej katechézy si dokumentárnymi zábermi vo farskom a pastoračnom centre priblížime niektoré momenty z jeho života. Sledovať túto katechézu bude možné online prostredníctvom internetu.

„NA CESTÁCH NAŠICH PROBLÉMOCH A NAŠICH NEPOKOJOV, NIEKEDY I NAŠICH HLBOKÝCH SKLAMANÍ, CHCE NÁM BYŤ BOŽSKÝ POCESTNÝ NAĎALEJ SPRIEVODCOM, ABY NÁS VYSVETLOVANÍM SVÄTÉHO PÍSM A UVÁDZAL DO CHÁPANIA BOŽÍCH TAJOMSTIEV.“

„SPOLOČNOSŤ, V KTOREJ JE ZASIAHNUTÁ RODINA, NEMÁ BUDÚCNOSŤ.“

„KRÁČAJTE VŽDY VO SVETLE A V SILE VZKRIESENÉHO KRISTA. BUĎTE SILNÍ V NÁDEJI A V LÁSKE K BOHU A BLÍZNEMU. ZACHOVAJTE SI SVOJE VZÁCNÉ SLOVENSKÉ TRADÍCIE A SVOJE DEDIČSTVO VIERY.“

Z ARCHÍVU - FARNÍCI V RÍME, ROK 2000

Foto: Vladimír Blažo, archív: Viera Šimončíková

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.